

Κ' ἐνῶ ἐπόθουν κ' ἤθελον νὰ τὰ πληρώσ' ἡ λήθη
Καὶ τὴν καρδίαν ἔβλεπα ἐρημωμένην ὅλην
Ἐπήρχετ' ὁ κατακτητὴς σ' τὴν ἀλωθεῖσαν πόλιν.

Κ' ἐκεῖ ἐν μέσῳ οἰμωγῶν καὶ μέσῳ ἐρειπίων
Ἐμαίνετο ἡ μνήμη της, ἀχόρταγον θηρίον,
Μάτην εἰς δρόμους μακρυνούς ἐν μέσῳ τῶν δρυμῶνων
Ἐζήτουν τὸν ἀκοίμητον ν' ἀποκοιμήσω πόνον.
Κ' εἰς θάλασσαν καὶ εἰς ξηρὰν καὶ εἰς νεκρὰν γαλήνην
Κ' εἰς τρικυμίαν ἔβλεπα παντοῦ, παντοῦ ἐκείνην.

Μάτην κ' ἐκεῖ εἰς τῶν μαχῶν τὰς φοβεράς θυέλλας
Ἐνθα ἐγέννων κεραυνούς τὰ ὄπλα καὶ νεφέλας,
Μάτην εἰς κάμινον πυρὸς καὶ ποταμούς αἱμάτων
Σαρκοῦς ἐζήτων τραύματα, ἀντὶ ψυχῆς τραυμάτων...
Οἶμοι! κ' ἐκεῖ εἰς συμπλοκήν, ἀκόμη λυσσαλέαν
Κ' ἐκεῖ τὴν ἔβλεπον ὠχρὰν κ' ἐκπληκτικῶς ὠραίαν.

ὦ! νὰ σιγήσω ἄφες με... τ' ὁμολογῶ φοβοῦμαι
Ὅποτεν τὴν ἐνθυμηθῶ καὶ τὴν διανοοῦμαι.
Καὶ ἂν κατόπιν ἱεραὶ ἐπῆλθον τόσαι θλίψεις
Κ' ἰάθη τῆς καρδίας μου ὁ μαρασμὸς, ἡ σῆψις,
Κ' ἐὰν ἐπέρασαν βραδεῖς τῆς λήθης τόσοι χρόνοι
Ἐπηρεάζουν τὴν ψυχὴν τοιοῦτοι πάντα πόνοι.

Ἰδοὺ τὸ μόνον μυστικόν, τ' ἀπόρρητον τὸ μόνον
Τῆς παιδικῆς καρδίας μου καὶ τῶν ἐφήθων χρόνων.
Δὲν ἔχω ἄλλο... πιστεύουν κ' ἐρεύνησαν ἀκόμα...
Ἐν μνήμα εἰς τὰ στήθη μου θὰ εὖρης καὶ ἐν πτώμα
Κ' εἰς τὴν καρδίαν μου νωπὰ ὀλίγα ἄνθη νέα.
Πάναγνα ἄνθη, ἄθικτα καὶ ὡς ἐσὲ ὠραῖα.

Καὶ σὲ τὰ δίδω... ὡς αὐτὰ δὲν θὰ βλαστήσουν πλέον...
Εἶναι τὸ ἔαρ μου αὐτὸ θαρῶ τὸ τελευταῖον.
Ὅταν τὰ ἄνθη πέσωσιν αὐτὰ νεκρά, ὦ κόρη,
Ἐν ἄστρον εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὰ δώματα θεώρει.
Μὴ μὲ ζητήσης εἰς τὴν γῆν, μὲ βλέμμα συμπαθείας.
Βλέπε τὸ ἄστρον τὸ χλωμόν ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας.

Ἀθήνησι κατὰ Φεβρουάριον 25 1885.

Ἐμμανουὴλ Στρατιουδάκης.

Ὁ Ψαρόῤῥαξ.

Ψαρόῤῥαδικη βαρκοῦλα ἀρμενίζει
καὶ εἶναι φορτωμένη μὲ δίχτυων σωρούς,
γοργά-γοργά τὰ κύματα ξεσχίζει,
βαθὺ ἀνοίγει δρόμο καὶ σκορπάει ἀφρούς...

Στὰ δίχτυα ἄνω εἶναι ξαπλωμένα
μὲ τόση χάρη! δύο κορίτσια μὴ χάρᾶ,
καὶ κάπου-κάπου ὁμιλοῦνε μ' ἑνα
ποῦ κάθεται κοντά τους... ἄς τὸν πῶ Ψαρόῤῥαξ...

Ἀράζει ἡ βαρκοῦλα... μία, μία,
πηδοῦν ἡ κόραις ἀπ' τὰ δίχτυα στὴν ξηρά,
μὲ γέλια, μὲ χάρᾶ καὶ μ' εὐθυμία,
μὰ... πιάνουνε τὰ δίχτυα... τὸν Ψαρόῤῥαξ.

Μάιος τοῦ 1884.

Κ...

Πόθος.

Ἦθελα νᾶμουν δάκρυο τὰ μάτια σου νὰ ὑγραίνω,
Λύπη κρυφὴ τὴν ὄψι σου γλυκὰ νὰ τὴν χλωμαίνω,
Παράπονό σου τρυφερό, θλιμμένη μὴ ματιά σου,
Καρδίᾳ μέσα στὰ στήθη σου, παλμὸς μὲς' στὴν καρδίᾳ σου.
Ἦθελα νᾶμουν σκέψι σου νὰ ζῶ στὸ μέτωπό σου,
Χαρὰ μονάκριβη νάνηθω εἰς τὸ χαμόγελό σου...

Ἦθελα νᾶμουν τῶναιρο τοῦ ὕπνου σου τὸ βράδι
—Ζέφυρος στὴ γαλήνη σου, ἀχτίδα στὸ σκοτάδι.
Χλωμό λουλοῦδι στὴ δροσιὰ τοῦ Μάϊ σου ν' ἀνθίζω,
Ἀχνὸ νὰ ζῶ στὰ στήθη σου καὶ θλίψι νὰ σκορπίζω,
Καὶ νᾶμουνα στὸν κῆπό σου ἐγὼ τὸ μυρωμένο
Κλαδὶ ξεροῦ κυπαρισσιῦ σὲ ῥόδο ἀκουμπισμένο.

Ἀθήνησι κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1882.

Ἐμμ. Στρατιουδάκης.

Ῥεμβασμὸς

Οἱ κάμποι ὅλοι, τὰ βουνὰ τοῦ κῆκου ἀνθοβολοῦνε
καὶ δύο, δύο τὰ πουλιὰ,
μὲ τὴ γλυκειὰ τους τὴ λαλιὰ
τὸ Μάϊ χαιρετοῦνε

Καὶ ἡ ἀστερόφωτη νυχτιὰ τὸ ἀσημένιο κύμα
γλυκοφιλεῖ τὴν ἀμμουδιὰ,
ἄχ ἡ δική μου ἡ καρδίᾳ
μοιάζει μὲ μαῦρο μνημα.